

ПРОЛОГ



КОЛИ КНИЖКИ є твоїм життям (а в моєму випадку — роботою), то навчаєшся передбачати, як розвиватиметься оповідь. Тропи, архетипи, типові сюжетні повороти — усе це вкладається у мозку в каталог за жанрами й іншими категоріями.

Убивця — чоловік героїні.

Ботанка перевтілюється і, позбувшись окулярів, стає звабливою красунею.

Хлопець урешті добивається дівчини (або інша дівчина добивається дівчини).

Хтось пояснює складну наукову концепцію, а хтось інший каже: «Можна людською мовою?».

Деталі можуть різнитися від книжки до книжки, але нічого насправду нового під сонцем немає.

Візьмімо, наприклад, любовний роман на тлі малого містечка.

Із тих, де цинічного мачо з Нью-Йорка чи Лос-Анджелеса засилають у глушину — скажімо, щоб довести до закриття чийсь родинний розсадник різдвяних ялинок на догоду бездушній корпорації.

Та коли Поважний Містянин опиняється в провінції, усе йде не за планом. Тому що, *звісно*, ялинковим розсадником — чи пекарнею, чи що там має знищити наш герой — володіє або керує страшенно приваблива особа, до якої гріх не позалицятися.

У мегаполісі в героя є романтична партнерка. Вона заохочує його безжально зруйнувати чийсь життя заради кар'єрного зростання. Надзвонює, поки крутить педалі велотренажера, і, перебиваючи, вивалює свої безсердечні поради.

Ясно, що вона — утілення зла, бо фарбується в блонд і зализує волосся назад, як Шерон Стоун в «Основному інстинкті». А ще ненавидить різдвяний декор.

Герой же, проводячи час у пекарні (швейній майстерні, розсаднику) з чарівною... *особою*, змінює погляди. Він пізнає істинний сенс життя!

Додому він повертається, *перевтілений* завдяки любові доброї жінки. Кличе свою гонорову дівчину прогулятися, а та позіхає і відказує щось на зразок: «У цих туфлях Маноло?».

«Тобі сподобається», — переконує він.

На прогулянці герой пропонує поглянути на зірки. Дівчина огризається: «Ти *знаєш*, я зараз не можу дивитися вгору! Я щойно вколола ботокс!».

Тоді герой усвідомлює, що не може повернутися до колишнього життя. Не хоче! Він розриває безплідні, гнітючі стосунки й освідчується новій коханій. (Кому здалися ті побачення.)

У цей момент я не стримуюся крикнути на книжку: «Ти ж її зовсім не знаєш! Ану назви її повне ім'я!».

Моя сестра Ліббі в іншому кутку кімнати цитькає та жбурляє в мене попкорном, не відриваючи погляду від своєї бібліотечної книжки в поморщеній обкладинці.

Ось чому я запізнююся на обідню зустріч.

Таке в мене життя. Троп визначає мої дні. Архетип обростає моїми деталями.

Я — людина мегаполіса. Не з тих, хто западають на краєсунчиків-фермерів. З тих *інших*.

Строга, випещена літературна агентка, яка читає рукописи на велотренажері й не помічає, що екран комп'ютера давно засвітився заставкою з безтурботним пляжем.

Я — та, кого кидають.

Цей сюжет траплявся мені в книжках і житті досить часто, щоб знати: я знову проживаю його просто зараз, поки маневрую в підвечірньому пішохідному потоці Мідтауну, притиснувши телефон до вуха.

Він ще цього не сказав, але підводить розмову до карколомного, як у мультику, стрибка зі скелі. У мене їжачиться волосся на потилиці, а в животі відкривається діра.

Ґрант полетів у Техас на якісь два тижні, щоб завершити переговори своєї компанії про придбання бутик-готелю під Сан-Антоніо. Я вже двічі розставалася з хлопцями після відряджень, тому новину про Ґрантів від'їзд сприйняла так, начебто він пішов служити на флот і завтра вранці виходить у море.

Ліббі намагалася переконати, що я перебільшую. Проте я не була здивована, коли Ґрант тричі поспіль пропустив наші щовечірні зідзвони, а ще два дзвінки чимшвидше обірвав. Я знала, чим це закінчиться.

А потім воно сталося. Три дні тому, за кілька годин до його зворотного рейсу.

Форс-мажор змусив Ґранта лишитися в Сан-Антоніо надовше, ніж планувалося. Розрив апендикса.

Теоретично я могла негайно забронювати авіаквиток і навідати Гранта в лікарні. Однак я саме займалася великим продажем і мала невідривно бути на зв'язку й зі стабільним інтернетом. Клієнтка на мене покладалася. Для неї то був доленосний шанс. До того ж Грант запевняв, що апендектомія — стандартна процедура. Якщо дослівно, то він сказав: «Нічого серйозного».

Тож я лишилася, у глибині душі розуміючи, що відпускаю Гранта на поталу богам містечкових любовних романів.

Зараз, три дні по тому, я буквально біжу на обід на своїх «щасливих» підборах, щосили стискаючи телефон. Грантів голос відлунює в мені звуком забивання цвяха в труну наших стосунків.

— Повтори ще раз, — це мало бути прохання, але прозвучало як наказ.

Грант зітхає.

— Норо, я не повернуся. За цей тиждень багато чого змінилося, — пирхає. — Я змінився.

Щось глухо вдаряє в моє холодне, віддане мегаполісу серце.

— Вона пекарка? — запитую.

Грант мовчить якусь мить.

— Що?

— Вона *пекарка*? — повторюю, наче це цілком виправдане запитання, коли хлопець розстається з тобою по телефону. — Жінка, заради якої ти мене кидаєш.

По короткій мовчанці Грант здається:

— Донька власників готелю. Вони передумали продавати. Я тут побуду, допоможу вести справи.

Я не стримую сміху. Завжди так реагую на погані новини. Мабуть, тому мені й дісталася роль головної лиходійки у власному житті. Але що мені робити? Розтектися калюжею сліз посеред залюдненого тротуару? Як це зарадить?

Зупиняюся біля ресторану й легенько тру очі.

— Ще раз, — кажу. — Ти відмовляєшся від прекрасної роботи, прекрасної квартири *і від мене*. Ти переїжджаєш у Техас заради людини, чия вершина кар'єри — «бути донькою власників готелю»?

— Норо, у житті є речі, важливіші за гроші й круту кар'єру, — кидає роздратовано.

Знову сміюся.

— Не можу збагнути, чи ти це серйозно.

Грант — син мільярдера, готельного магната. «Народився зі срібною ложкою в роті» — це дуже скромно сказано. У нього, певно, був позолочений туалетний папір.

Коледж для Гранта був лише формальністю. Стажування були формальністю. Носіння *штанив* було формальністю, чорт забирай! Він отримав роботу завдяки неприкритому кумівству.

Саме це так збагачує — у прямому й переносному сенсах — його останню репліку.

Мабуть, я міркую вголос, бо Грант обурюється:

— Ти про що?

Зазираю у вітрину ресторану, перевіряю час на телефоні. Запізнилась — а я *ніколи* не запізнююся. Не таке перше враження я хотіла справити.

— Гранте, ти — тридцятичотирирічний спадкоємець. А для більшості людей від роботи прямо залежить, чи буде що їсти.

— Ось воно. Отаких поглядів я позбуваюся. Норо, ти часом надміру серйозна. Ми з Честіті хочемо...

Ненавмисне, без наміру переривати, я гигочу з її імені. Річ у тім, що коли стається щось до смішного погане, я виходжу з тіла. Спостерігаю за всім з-поза себе й думаю: «Та ну? У всесвіту не знайшлося кращого жарту? Якось це надто в лоб».

Цього разу всесвіт штовхнув мого хлопця в обійми жінки, чие ім'я означає здатність берегти дівочу плівку недоторканою. Тобто «цнотливість». Це *справді* смішно.

Ґрант пирхає по той бік телефона.

— Вони — хороші люди. Сіль землі. Норо, послухай, не прикидайся засмученою...

— А хтось прикидається?

— Ти ніколи не потребувала мене...

— Ясна річ! — Я тяжко працювала, будуючи власне життя, щоб ніхто не міг висмикнути корок і спустити мене в космічну каналізацію.

— Ти навіть ні разу не ночувала в мене...

— У мене об'єктивно кращий матрац! — Я дев'ять із половиною місяців вивчала ринок, перш ніж його купити. Хоча, звісно, я й загалом віддаю перевагу такому типу стосунків. І ось куди це привело.

— ...тому не вдавай, ніби я розбив тобі серце. Я не знаю, чи тобі *можливо* розбити серце.

І я знову сміюся.

Бо цього разу він помиляється. Утім, коли знаєш із досвіду, що таке розтрощене серце, така телефонна розмова нічого не заподіє. Може, проштрикне боєм, може, у серці зашумить. Але воно точно не розіб'ється.

Тепер Ґрант розійшовся:

— Я навіть ні разу не бачив, як ти плачеш.

«Усе для тебе», — хочеться відповісти. Як часто мама, сміючись крізь сльози, казала нам, що черговий залицяльник дорікає їй надмірною емоційністю?

Отак воно бути жінкою. Що не роби — все неправильно. Відкрито демонструєш емоції — істеричка. Ховаєш подалі, щоб твій хлопець не мав з ними клопоту, — безсердечна сука.

— Ґранте, у мене зустріч, — кажу йому.

— Хто б сумнівався.

Вочевидь, моя звичка дотримуватися домовленостей тільки підтверджує, що я — злий незворушний робот, який спить у ліжку зі стодоларових купюр і алмазів. (Аби ж.)

Я відключаюся, не попрощавшись, і ховаюся під ресторанний навіс. Глибоко вдихаю в очікуванні, чи потечуть сльози. Вони не течуть. Як завжди. От і добре.

У мене є робота, і, на відміну від Ґранта, я її виконаю. Заради себе й усієї Літературної агенції Нуєн.

Пригладжую волосся, розправляю плечі й заходжу. Від подуву кондиціонера руки беруться сиротами.

Обідній час уже минув, тож відвідувачів небагато. Я помічаю Чарлі Ластру в глибині зали: він вбраний у все чорне, такий собі міський вампір видавничого бізнесу.

Ми не знайомі особисто, однак я двічі перечитала замітку з «Видавничого тижневика» про його підвищення до відповідального редактора «Вортон Гауз Букс» і закарбувала в пам'яті фото: грізні темні брови, світло-карі очі, ледь помітна складка на підборідді під пухкими губами. Темна родимка на щоці, яку неодмінно вважали б ознакою краси, якби Чарлі був жінкою.

Він не надто старший тридцяти п'яти; тип обличчя можна було б назвати хлопчачим, якби не втомлений вигляд і розсипи сивини в чорному волоссі.

Ще він хмуриться. Чи дується. Губи надуті. Чоло нахмурене. Він гає час.

Зиркає на годинник.

Недобрий знак. Коли я виходила з офісу, моя керівниця Емі попередила, що Чарлі славиться прискіпливістю. Я не переймалась, бо завжди приходжу вчасно.

Крім випадків, коли мене кидають по телефону. Тоді, як бачимо, я запізнююся на шість із половиною хвилин.

— Привіт! — підходжу й простягаю руку для стискання. — Нора Стівенс. Рада нарешті зустрітися наживо.

Чарлі підводиться, шкрябаючи стільцем по підлозі.

Його чорний одяг, похмурі риси й манери — така собі чорна діра, яка висмоктує з простору й цілковито поглинає все світло.